

оставяш — толкоз хубоста се не вижда. Далеч ли се джржиш — по силно ще те желаят. Попритуляш ли се — не един ще те задиря. И слжнцето грее по-сладко, кога се под облак покаже. Теменужките за туй са хубави, че из тржнака погледват. . .

Знае ли младост лжжа — измама? Как може жаден вода да да газии? — се питаха кумудни девици и недоумеваха приказките на знахарката.

Старата знахарка знаеше на всекиго мжката от где изтича и мжката с вяра подкрепя. Живота без надежда е болес невярна — и на коя мечта мас под предстилката ще скжта, че намаже ли ризата на жениха си — сжрце му от лудини ще ритне; на кого билка запойна в пояса ще скрие, та силен да е кога Гюрга самодива му се покаже; а на вакли моми хубави пост и молитва поржчва и три пжти прави заржки: по рядко на хоро да ходят; по кладенци да не кжснеят; без забрадки да не излизат и цяло лице да не показват. . .

А кога при знахарката дойде Ненчо овчаря, най-виден момжк в Елхово и от хаджийкнио коляно. строен като явор и гжвак като вихр, с очи кротки на гжлжб, с коса китен босилек, над чело в кждрец извити — устните й се склучиха: — на младост, сила и хубост защо са думи невнятни, защо са билки запойни?

Пред слжнцето Ненчо да се изправи — пжт ще му слжнце направи; пред вихр ржжа да простре — вихаржт ще се отбие.

Ала що е мжжка сила без жена? Що е момковя стихия без любов?

Не си знае Ненчо цената. Не му е свидна младостта.

Три пжти сили изпита по стржмни скали на Змеин чал и трите пжти от сред пжтя се повржща. Гледа се и си не вярва. Колко балкани е пребродил! На коя скала около Елхово не се е катерил! А тука не може. Нещо му подкосява колене.

— Тряба да се крие нещо друго, — мислеше овчаря.

Тогази му дойде на ума, че баба Краса знахарката от потайности разбира, На нея се реши мисжлта си да каже и да разбере що става.

. „Тжй! . . . Тжй, — спомняше си овчаря, — на третия пжт, сама Гюрга самодива от вжрха му се показва. . . Срещнаха се техните погледи. . . Ех, очи, очи ли са я. Два огжня, накладени с борина през тжмна нош в балкана; ржцете и два крина току що разцжвнали; а устни и, сякаш, нар] едва разрязан. В снагата риба пестжрва, в краката сжрна кошута; гласжт и медено звжнче; думата й ветрец вечерник.

Забравя ли се недосануван сжн!